

כיבוש הרדאר

כתב סא"ל מ. שריג

מפסגת מוצב-ההגנה הירדני-לשעבר, רדאר 2, פרושה הדרך העולה ירושלימה כעל כף-היד; והקסטל, המתנשא לגובה 790 מטרים, מתגמד מולך — נוכח 880 המטרים של ג'בל בטן אסי-סידה, הוא רדאר 2.

בבוקר 5 ביוני, שעה שפתחו הכוחות הירדניים באש לאורך הגבול עם ישראל, ניצב על רדאר 2 בקראש נייח ירדני, וטיווח את אש-המרגמות לעבר מעלה-החמישה; באותה עת עצמה המטיר רדאר 1 אש מקלעים לעבר המשק ובית-ההארכה שלו. ברדאר 3, שמאחורי המוצבים הקדמיים, עסקו החיילים בשיפור עמדותיהם — ומעברו השני של הגבול, באותו זמן ממש, התחפרו חיילי כוח-מילואים מן החטיבה הירושלמית, בפיקודו של סא"ל מיכאל פייקס ז"ל, לכל אורך הגזרה שבין הרפת של מעלה-החמישה לאיזור ח'רבת-מרור. חברי המשק ירדו למקלטים, ובית-ההארכה ניצב שומם; במגרש-החניה שלפני הבית עמדה מכונית פרטית קטנה, שהקליעים נקבוה ככברה. אותה שעה לא שיער איש, בצד הירדני או במשק, כי עם דמדומי האחרונים של אותו יום יהיו המוצבים כולם בידי כוח חיל-הרגלים המשוריין שבפיקוד יגאל, מחטיבתו של אל"מ אורי בן-ארי.

בשעה 1315 פקד אלוף הפיקוד על מפקד החטיבה:

„החטיבה תפרוץ בגזרת מעלה-החמישה — מוצא, ותכבוש את השטח החיוני של ירושלים בגזרת תל-אל-פול“.

מנקודת-התצפית הראשונה שעל הקסטל ראתה קבוצת-סיור של הכוח — בסיור המוקדם — את הרכס המתמשך משועפט לבידו ומשם לרדאר ולמעלה-החמישה (רכס זה שולט על ציר הכביש העולה לירושלים, ומאפשר תצפית על עורק-חיים זה של המדינה). הציר המוביל לרכס מכיוון מעלה-החמישה נשלט היטב על-ידי מוצבי הרדאר. שלוחה מן הרכס יורדת מבידו לעבר שייח' עבד-אל-עזיז, ומשם ל-קבשרת-ירושלים. כשניצבו אנשי הסיור בנקודת-התצפית הבאה ליד מבשרת-ירושלים, קבע יגאל כי מאיזור המטעים שמדרום-מערב למוצב שייח' עבד-אל-עזיז לא ניתן להגיע למוצב על-גבי זחל"מים. נקודת-התצפית האחרונה היתה מעלה-החמישה. מכאן הב-

עתי החלו הדברים מתגלגלים במהירות; בשעה 1325 העביר מפקד החטיבה את הפקודה ברשת-האלחוט למפקדי יחידות החטיבה. על יגאל הוטל לכבוש את שלושת מר-צבי הרדאר, על-ידי פיצוץ העמדות והבונקרים באש הסגר-קים בכינון ישיר והסתערות החרמ"ש על היעדים. בשלב ב': לכבוש את מוצבי בידו. סוללות 120 מ"מ תשמשנה כסיוע לפעולה. הכוח ינוע ממקום הימצאו אל יער-הקדושים-מעלה-החמישה, ויתארגן שם לפעולה. מפקד החטיבה סיים את דבריו בשעה 1330 במלים „נוע, נוע, סוף“.

בחירתו של מפקד החטיבה להטיל את המשימה על כוחו של יגאל, נבעה — בין היתר — מכך שבימי הכוננות אשר קדמו ל-5 ביוני, ערך יגאל סיור מוקדם בגזרה זו.

חיל האויר בריכוך היעד

ארבעה טנקים, תשמש כעתודה כללית, תאבטח את איזור הפעולה ותהא נכונה לפרוץ בציר קטנה.

„קבוצת הפקודות הסתיימה בהגיענו ליעד הקדושים. מפקד די הפלוגות שבו אל יחידותיהם, כדי לתדרכן. בשעת התנועה החל מפקד פלוגת הטנקים מדווח על תקלות: מנועים אחרי דים נעצרו בגלל החום, וחלק מן הטנקים לא היו מסוגלים להמשיך בתנועה. הוריתי לו להשאירם — ולהמשיך לנוע עם היתר. השעה היתה מאוחרת, וחזקה עלי פקודתו של מפקד החטיבה לכבוש את המוצבים עוד באור יום. כשהגעתי למעלה החמישה, השארתי את קציני המבצעים במקום, כדי שיכוון את הטנקים המגיעים — ואני המשכתי לנוע עד

מוצבי הרדאר

חינו בבהירות במוצבי הרדאר, ובקו החזית של רדאר 2 נראו לעיניהם כחמישה עשר בונקרים. הדרך ממעלה החמישה לביד עוברת בין רדאר 1 לרדאר 2, ושני המוצבים הללו שולטים עליה. ממקום התצפית הבחינו בשדה המוקשים של רוחב הדרך, ובמחסום הנ"ט ותל האבנים שמעל לחפרה הנ"ט. בחיפושה אחר דרך העוקפת את מוצבי הרדאר, בחנה קבוצת הסיוור גם את הדרך היורדת לעבר קטנה; ואולם, לדרך זו היו מגבלות בולטות: היא נשלטת על ידי ח'רבת כפירה, וכן קשה מאוד הירידה בה, בשל היותה מפותלת ובלתי נוחה למעבר. כן בדקה הקבוצה את הציר המוביל לעבר ח'רבת מרור. בתום הסיוור קיים יגאל במקום קבוצת תכנון וקבע כי עמדות חיפוי לטנקים ישמשו: ממערב — איזור הרפת של מעלה החמישה, ובמזרח — ח'רבת מרור.

בדיעבד נסתבר כי מוצבי הרדאר היו מוחזקים על ידי פלוגה מוגברת — ולה נשק"ט, הכולל תול"רים ותותחים נ"ט.

על המשך השתלשלות העניינים מספר יגאל:

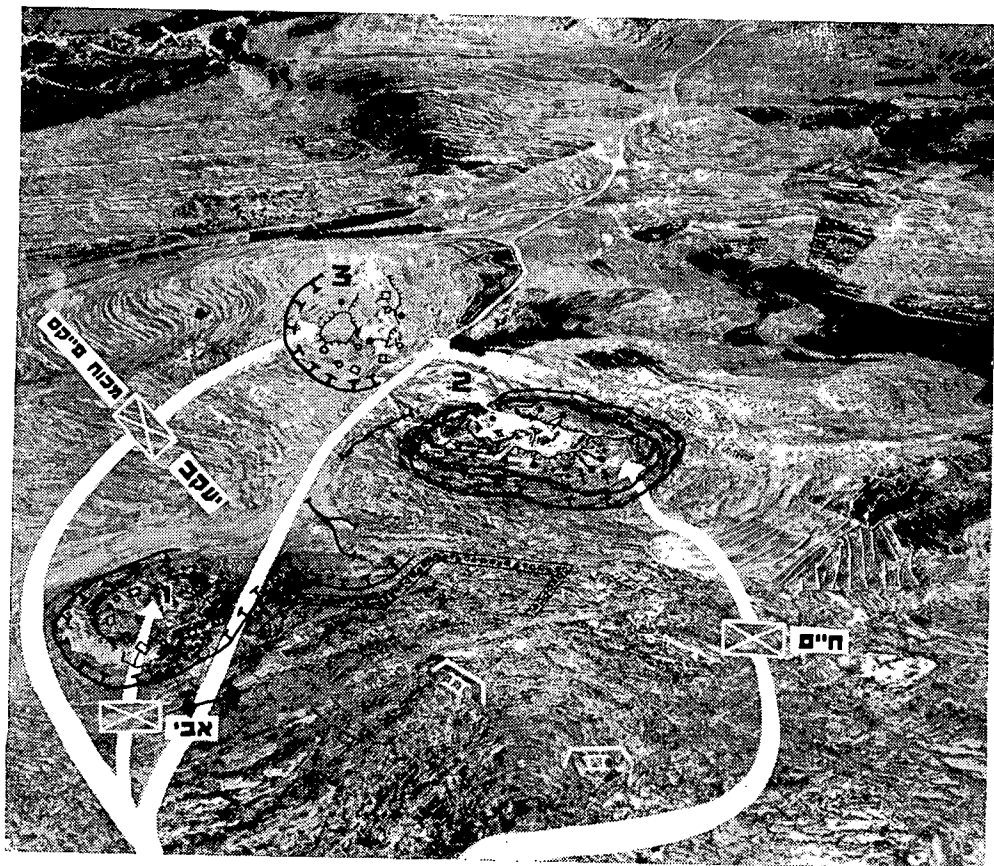
„קיבלתי פקודה לנוע מייד לעבר צומת נחשון. בדרך קלטנו פלוגת טנקים, אותה העלינו מייד על רשת הקשר של הכוח. בצומת המתינו לנו מפקד החטיבה וסגנו. בעוד אני עומד עמהם, שלחתי את גיפיה הסיוור לאסוף אלי את מפקדי הפלוגות — שכן סברתי כי כאן תינתן פקודת המבצע.

כיבוש מוצבי הרדאר

„השעה היתה 1430 כאשר נתן לי מפקד החטיבה את

הפקודה לכבוש את מוצבי הרדאר עוד באור יום, דרך מעלה החמישה. כינסתי את קבוצת הפקודות על הי זחל"מ שלי, ופתחנו בתנועה לעבר יער הקדושים. סדר התנועה של הכוחות הותאם לתכנון — כיוון שידעתי כי הצירים הצרים ימנעו אפשרות שינוי. תוך כדי תנועה סיכמתי את התכנית הכללית הבאה:

„כיבוש מוצבי הרדאר על ידי תמרון מן האגפים (ממזרח וממערב) של פלוגות החרמ"ש, בסיוע אש טנקים בכינון ישיר. פלוגות טנקים מוקטנת תתפוס עמדות חיפוי בח'רבת מרור ובאיזור הרפת, ותפצח את הבונקרים בכינון ישיר. פלוגה אחת תכבוש את רדאר 1 — באיגוף שמאלי, ורדאר 2 — באיגוף ימני. פלוגה נוספת, ועמה עוד

הסתערות

של-ממש, אילצו רסיסיהן את הצוותים לנהוג בזהירות. מפקד הפלוגה החל לוחץ על מפקד הכוח להרשות לו לתקוף; הרעיון שחייליו נתונים, חדלי-אונים, להפגזת מרגמות — לא נשא חן בעיניו כללי-עיקר.

המוצב עליו עמדה פלוגתו של אבי להסתער היה מבוצר כדבעי, ומוקף מוקשים, גדר-עכביש שרוחבה עשרים עד שלושים מטרים, וגדר תלתלית. במוצב היו עמדות ובונקרים בנויים אבן — ולכיוון דרום-מערב נמצאו שני בונקרים מבר-טון. חפירות-קשר שעומקן כשני מטרים, בחלקן מדופנות, קישרו בין העמדות שבמוצב.

משקיבל אבי את אישור מפקד הכוח לתקוף, כבר עמדה שעת בין-ערכיים; השמש שקעה מעבר לגב ההר — אך הראות עדיין היתה טובה.

על כיבוש המוצב מספר אבי:

„מייד עם קבלת הפקודה ממפקד הכוח התחלתי לנוע דרך החורשה שמשמאל למוצב, אך נוכחתי לדעת כי אין לנוע לעברו בזחל"מים — בשל המיקוש. הטנק הבודד שהיה תחת פיקודי ניצב בעמדתו ופיצח עמדות במוצב. פרסתי איפוא את הזחל"מים במקביל לטנק, ופתחתי באש מכל המקלעים.

„הפלוגה ירדה מן הרכב, התפרסה ונעה באיגוף שמאלי לעבר היעד, אך האש הנורית מן הטנקים שלנו מכיוון הרפת החלה מסכנת את חיילי הפלוגה, ולפיכך דרשתי ממפקד הכוח להעתיק את האש או להפסיקה; משהופסקה — חידשנו את ההסתערות ועלינו על היעד. לא נתקלנו בהתנגדות. על היעד קידמה אותנו אש ממוצב רדאר 2, ממנה נפגעו 4 חיילים. טיהרנו את היעד ממש כבתרגיל, שכן למעשה לא נותרה מלאכה לעשותה — חיילי האויב ברחו. מקלע חס-עדיין שמצאנו על המוצב, שימש עד אילם לכך שאכן המשיכו הירדנים לירות בנו עד שנאחזנו בפאתי המוצב. משהיה המוצב בידנו, השקפנו וראינו את פלוגתו של חיים עולה על רדאר 2. ביקשתי את אישור מפקד הכוח לסייע להם, אך הוא הורה לי להתבסס במוצב שכבשנו“.

לבית-ההארחה. בהגיענו לשם היתה השעה 1720; השטח כולו היה מכוסה באש-מקלעים, שנורתה מעבר רדאר 1. הקליעים גזמו את ענפי העצים מסביב. הטנק הראשון שהגיע נשלח מייד לעבר ח'רבת מרור, והחל מפצץ את הבונקרים שעל רדאר 2. הטנק הבא נשלח לעבר הרפת. הטנקים לא הכירו את השטח, ולפיכך הובילו גיפיה-הסיוור כל טנק לעמדתו.

„מעל רדאר 2 נסק זוג-מטוסים, כשהוא מטיל פצצותיו על המוצב. במשך לא נראתה נפש חיה. לזמזום הקליעים ומפץ העצים תחת ברד-הכדורים שהפרו את הדממה, נוסף עתה רעשם של מנועי הטנקים, הזחל"מים והגיפים“.

בקרחת-השדה הקטנה שלפני בית-ההארחה הוצבו מרג-מות 81 מ"מ של הכוח, שהחלו מטוחות את פצצותיהן על רדאר 1. הפלוגות נעו לשטחיה-היערכות שלהן; הפלוגה המיועדת לכבוש את רדאר 2 באיגוף ימני נערכה כ-400 מטר רים צפונית-מערבית מח'רבת מרור, ואילו פלוגתו של אבי, זו המיועדת לכבוש את רדאר 1 באיגוף שמאלי, נערכה בחורשה שעל הציר המוביל לרדאר 1.

לבד מן המרגמות ניצבו בקרחת הקטנה שני זחל"מים — זה של מפקד הכוח וזה של קצין הקישור הארטילרי. כמתוכנן, הופעלו מרגמות 81 המ"מ נגד רדאר 1, ואילו על רדאר 2 הוחלט להנחית מכת-אש ממרגמות 120 המ"מ.

המטח הראשון של מרגמות 120 המ"מ פגע במרכז היעד, וגרם לדליקה גדולה, אשר האירה את השטח עד מחצית הלילה. רק משעלו חיילי הפלוגה ליעדם, מוצב רדאר 2, נוכחו לדעת עד כמה גדול ההרס שגרמה ההנחתה הארטילרית ליעד — ועד כמה היטיבו הטנקים לפצח את הבונקרים.

כיבוש רדאר 1

פלוגתו של אבי, שנועדה לכבוש את רדאר 1, נערכה למרגלות המוצב הקדמי של מעלה-החמישה. משהבחין ה-אויב בהיערכות הפלוגה — החל מפגיו אותה בפצצות 81 מ"מ, שהחלו נופלות בין הזחל"מים, ואף שלא גרמו נזקים-

בעוד עמירם, סגן-מפקד פלוגת הטנקים, עומד בח'רבת מורור ומפצח את הבונקרים של מוצב רדאר 2, נע חיים עם פלוגתו מכיוון בית-ההארחה כמחצית-הדרך לעבר ח'רבת מורור — וניסה לטפס לעבר המוצב. אך במהרה נוכח לדעת כי טרסות-האבן המרובות, שגובה כל אחת מהן כשני מטרים, מונעות כל אפשרות לטיפוס בזחל"מים. הוא זנח איפוא את הרעיון, והחליט לתקוף ברגל — עם שתי מחלקות קדימה. במלאכה המצויינת שעשו הטנקים והארטילריה חשה הפלוגה עוד בשעת ההתקפה — אך על מלוא היקף ההצלחה עמדה רק משכבשה את היעד.

על כיבוש המוצב מספר חיים, מפקד הפלוגה: "כשהגענו לטרסות פסקה אש-האויב לחלוטין. הצבנו את המקלעים ברתק, וקרבתנו לגדרות. הגדר היתה תלת-תלתית, והיה הכרח לפרצה. כאן נסתבר כי לא נטלנו עמנו — משום מה — את מגורי-התיל. אחד ממפקדי המחלקות, בעזרת חיילים אחדים, החל "חותך" את הגדר ביריות תת-מקלע "עוזי", כשהוא משעין את קנה ה"עוזי" על הגדר, בעוד אחד החיילים מחזיק בקצוות התיל. שלחתי מפקד מחלקה שנמצא מאחורי לחפש פרצה בגדר, ולאחר שמצא — החדרתי דרכה את הפלוגה למוצב. בעמדי ליד הפרצה שאל אותי מפקד הכוח אם רוצה אני בהנחת מנת-שיתוק לפני שניכנס ליעד — אך השבתי בשלילה, שכן לא נתגלתה כל התנגדות על המוצב. רק לאחר שהיה המוצב בידנו נסתבר לי בבהירות מה היה היעד שעליו גברנו. המוצב היה מבוצר באורח בלתי-רגיל, לחלק מן החפירות היו כיסויי-ראש, העמדות מבור צרות ומוטורות היטב, והכניסה לחפירות היתה מתוך מבנים אשר ניצבו מאחורי חומת-בטון בעובי של כ-30 ס"מ ובגובה של כשני מטרים, שהקיפה את המוצב משלושה עברים. בחור מת הבטון היו אשנבי-יריה. הירדנים ברחו מן המוצב עוד לפני היכנסנו אליו, לבד ממספר קטן של חיילים — אותם מצאנו במקום, המומים לחלוטין; את אלה שבינו ללא התנגדות, והעברנום לעורף. דיווחתי למפקד הכוח: המוצב בידנו! אך הוא ממש סירב להאמין לי, עד שחזרתי ואישרתי כי אכן המוצב בידנו. עתה נתפניתי לארגן את הכוח להגנה מפני התקפת-נגד — ולסקירת המוצב. מרבית העמדות גפרו געו באש הטנקים, ואש המרגמות גרמה להרס ניכר במבנים. באוהלים וברכב שעל המוצב. נראה שפגיעות אלו זירזו את נסיגת הירדנים".

פריצת הציור

אף כי מוצבי רדאר 1 ורדאר 2 עמדו להיכבש תוך זמן קצר בידי פלוגותיו של יגאל, עדיין היתה לפניו הדרמה העיקרית של הלילה. בעוד הפלוגות כובשות את היעדים, חזר עמירם, סגן-מפקד פלוגת הטנקים, בטנק שלו לקרחת-השדה שליד בית ההארחה. מפקד הכוח החליט כי עליו להתקדם, כדי לפרוץ את הציור ולסייע מקרוב לפלוגותיו. החבלנים פינו את המוקשים שעל הציור — ומפקד הכוח העלה על הציור את הטנק הבודד שעמד לרשותו, והחל נע מאחוריו. הטנק הגיע עד למחסום-ג'ט שלנו, פרץ אותו

והמשיך למחסום הירדני, גם אותו ניפץ. מן המקום בו נמצא הבחין יגאל, לאור הדמדומים האחרונים, בעמדות-אויב שעדיין ירו; הוא כיוון אליהן את הטנק, וזה השלים את המלאכה מציר הדרך. כאן הגיעה אל מפקד הכוח דרישתו של אבי להפסיק את אש-הטנקים מן הרפת. שסיכנה את פלוגתו בדרכה למוצב רדאר 1. מפקד-הכוח העביר את הפקודה ברשת, אך מפקדי הטנקים היו שקועים בלהט רב בפיצוץ העמדות ומשום-מה לא הפסיקו את האש — עד אשר מיהר קצין-המבצעים, שנמצא בקרבתם, וחבט במקל על קסדותיהם, תוך השלכת אבנים לעברם. רק אז הפסיקו את האש.

הטנק שלפני זחל"מ מפקד הכוח המשיך לנוע, כשמתחתיו מתפוצצים מוקשים נגד-אדם, וגדר-העכביש, שהיתה מתוחה לרוחב השדה והדרך, נמחצת תחת משקלו. לפתע נשמע פיצוץ; ליגאל, מפקד הכוח, הסתבר כי זחל"מ שלו עלה על מוקש נגד-רכב. הוא עבר לזחל"מ שמאחוריו, ובלבו "שמח" שעל המוקש עלה הזחל"מ — ולא הטנק. לוא עלה הטנק על המוקש — היה הציור נחסם, ללא אפשרות להזיז את הטנק מן המקום.

בשלב זה הוכנסו הפלסים לפעולה רגלית. שישה פלסים החלו מתקדמים ומפנים — בדקרים שבידיהם — את המוקשים. אחדים מן הפלסים עלו על מוקשים נגד-אדם ונפגעו. בעיית פינוי הנפגעים היתה קשה, שכן הציור נחסם על-ידי טנקים ועל-ידי זחל"מי הפלוגות, והפינוי נעשה באלונקות — אותן נשאו האנשים אחורנית, בציר המתארך. החשיכה ירדה — ומספר הפלסים שנפגעו מן המוקשים עלה. כף-רגלו של אחד הפלסים נקטעה, והוא פתח בזעקות מחרידות; ואז נתקפו הפלסים בהלם, והתקדמותם נעצרה. יגאל החליט לחדש את התנופה. הוא הורה לקצין-ההנדסה להניח מטעני צינור ולפרוץ שביל בשדה-המוקשים. הפיצוץ רומם את רוח האנשים, וההלם שנתקפו בו — חלף. מפקד הכוח החל חוצה את השביל בבטחה, בעוד האנשים מביטים בו. ואכן, הדוגמה האישית פעלה והשפיעה — וההתקדמות חודשה. ואולם, עש"ר-רתי-מטרים אחדות לאחר מכן, הגיע הטנק אל חפרה-ג'ט. יגאל קפץ מן הזחל"מ לחפרה — ונדהם מעומקה. עומק החפרה, בעלת הקירות הזקופים, היה כשניים-וחצי מטרים,

לחימה על היעד

מדוע זה יקופח כוחו ולא ישותף בכיבוש מוצבי הרדאר? מן הדין — כך טען — שלפחות רדאר 3 ייכבש על-ידי כוחו. יגאל, לאחר שיחה אלחוטית קצרה עם מפקד החטיבה, סי- כם עם מפקד הכוח הירושלמי כי אכן יכבוש הלה את המוצב באיגוף משמאל. הונחתה מנת אש-שיתוק על המוצב ממרג- מות 120 המ"מ, ולא עבר זמן רב — והמוצב נכבש על-ידי פלוגת העתודה האקדמית מכוחו של פייקס. עתה היה הציר כולה עד בידו, פנוי מחיילי-אויב — אולם מוקשים ומכשיר לים עדיין חסמו את דרכו של הכוח. עוד שעות אחדות נדרשו מחייליו עד שסתמו את החפירה, פינו את המוקשים וסילקו את מחסומי-הבטון הענקיים שניצבו בדרכם.

ומבלי לסתמה לא היתה כל אפשרות להמשיך בהתקדמות. ציוד הנדסי לא היה ליגאל, ולפיכך נרתם הוא עצמו — בראש חבורת-הפיקוד שלו — לסתימת החפירה בעבודת- ידיים, באבנים שמצאו סביב. חיילי פלוגתו של אבי, שנעו מאחורי חבורת-הפיקוד לאחר שמסרו את רדאר 1 למחלקה מפלוגתו של חיים, החלו מסייעים בסתימת החפירה. קצין- ההנדסה החל מאלתר חומרי-חבלה — ומכין את קיר החפירה לפיצוץ. כשהיה הכל בכוון לפיצוץ — חיפשו האנשים מחסות, והקיר פוצץ. השיפוע שנוצר שופר בעבודת-ידיים. ובשעה שסמן מפקד הכוח היה טרוד בפינוי הנפגעים (והמפקד עצמו היה נתון כולו בסתימת החפירה, עדיין ניצב רדאר 3 מנגד, שותק ומאיים; הוא לא נכבש עדיין. לפתע הופיע סא"ל מיכאל פייקס ז"ל, מפקד הכוח הירושלמי, ובפיו טענה —

מרשם הקרב

כיבוש בידו

לבסוף נפתח הציר. האנ- שים התארגנו להמשך הת- נועה, ומפקד הכוח ביקש את רשות מפקד החטיבה לכבוש את בידו. עמדה השעה 0200, שישה ביוני.

על התנועה לבידו מספר יגאל:

„בשעה 0220 נתקבל אי- שור מפקד החטיבה לכיבוש בידו. הכוח פתח מייד ב- תנועה, כשבראשו שישה טנקים. אחת הפלוגות הו- ארה על מוצבי הרדאר, והתבססה ברדאר 1 וברדאר 2; ואילו פלוגה מן הכוח הירושלמי של פייקס ז"ל התבססה על רדאר 3. מעבר אל-קובייה ירו מקלעים לעבר רדאר 3. החלטתי לאגוף את האויב ולתקוף דרך הכפר את ג'בל אש-שיח' החולש עליו, בו החזיק כוח-אויב. בשעה 0300, כאשר הגיעו הטנ- קים שבחדד לכלל מגע עם האויב במבואות המפותלים של הכפר, הנחתתי על ה- כפר מנת אש-שיתוק ממר- גמות 120 המ"מ. ארבעת הטנקים שנמצאו בסוף ה- שדרה, ליד רדאר 3, פתחו באש — אך אשם סיכנה את כוחותינו יותר מאשר הזיקה לאויב, ולפיכך הוריתי להם

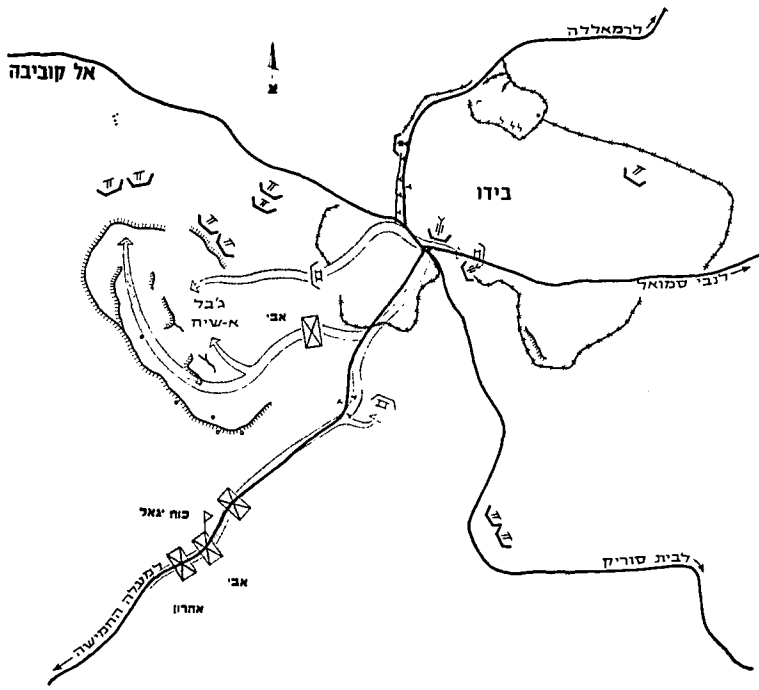

להפסיקה. הטנקים שבחדד החלו מפצחים את הבניינים שבכניסה לכפר, וכן פגעו ב־2 ג'יפ־י תול"ר שהוצבו בכניסה לכפר — וירו לעברם. אש הטנקים הפיצה את חיילי־האויב, שברחו קודם לכן ממוצבי הרדאר והתארגנו מאחורי גדר־אבנים בכניסה לכפר. על הפלוגה שנמצאה בשדרה מייד אחרי הטלתי את כיבוש המוצב ג'בל אש־שיח, החולש על הכפר.

על המשך הקרב וכיבוש המוצב מספר מפקד הפלוגה אבי:

„בכניסה לכפר בער ג'יפ־תול"ר, והוא שי־מש לי לסימון מקום ריכוזה של פלוגתי להתקפה. ירדנו מן הזחל"מים שעמדו בשביל של־מרגלות המוצב, והחילונו נעים לאורך קצהו הדרום־מערבי של הכפר — צמודים לבתים החיצוניים. הסתערנו על המוצב מכיוון דרום־מזרח, בכיוון הכללי צפון־מערב. המוצב היה מכוסה גלי־אבנים — פסולת־מחצבה — שהקשו על הטיפוס. בהגיענו למחצית הדרך אל ראש הרכס, נפתחה עלינו אש מחלקו המערבי של המוצב. איכנתי את העמדות העיקריות, ואנו

איגפנו אותן, כך שהגענו למעשה עד קרה־חפרות. רק אז חש האויב באיגוף שלנו, והחל מעביר את נשקו ומאלתר עמדות לכיוון ממנו הופענו. חייליו התרכזו בעיקר בחפרה המרכזית של היעד — וממנה שלטו על השטח כולו. הפלוגה התפצלה לשניים: כוח אחד מימין — בפיקודי, והכוח האחר מש־מאל — בפיקודו של אחד ממפקדי המחלקות. התקדמנו תוך חיפוי הדדי, עד הגיענו לחפרות ממש. עומק החפרות היה מטריחצי לערך, ולטיהורן השתמשנו בכל הרימונים שהיו ברשותנו. החילונו בטיהור, כאשר חלק מן הכוח נע בחפ־רות ומטהרן — ואילו החלק האחר נע מעל החפרות כשהוא

כיבוש בירד

יורה ומשליך רימונים. על ראש המוצב פעורים היו בור־רות־מחצבה שעומקם ארבעה־חמישה מטרים ובהם עמדו — ואנו נאלצנו לקפוץ לתוכם ולטהר גם אותם. הקרב על המוצב נמשך כשעה ומחצית־השעה, ובמהלכו נהרג אחד מאנשינו, ואילו מאנשי האויב מנינו על המוצב עשרים ושתיים גיות. הטנקים שבפיקודו של מפקד הכוח, אשר הגיעו למוצב, רצו לסייע לנו בכיבושו — אך איחרו את המועד, שכן בהגיעם כבר היה המוצב בידינו, ואני החילתי מארגן את הכוח להגנה היקפית; השחר הפציע — וחששתי להתקפת־נגד.

שחר שישה ביוני מצא את החטיבה כולה, ובתוכה כוחו של יגאל, על גב ההר — בדרך העולה ירושלימה. תם קרב ההבקעה; החטיבה נערכה לניצול ההצלחה.